

„Az Úr közel!”

A MAGYARORSZÁGI EGYHÁZAK ÖKUMENIKUS TANÁCSA
MISSZIÓI ÉS EVANGELIZÁCIÓS BIZOTTSÁGÁNAK HÍRLEVELE

2020. május

Nem büntetés, hanem próbatétel

Hetek óta lényegében üres templomban szolgálunk. Sem a padokban, sem az az úrvacsorai térdeplőn nem ér össze a könyökünk vagy a térdünk, mint olykor a tele templomban. Annál inkább összeér a lelkünk mindazokkal, akik most képernyő előtt ülnek, felekezeti hovatartozástól függetlenül. Sőt, talán most az sem számít, hogy valaki buzgó hívő, szenvedélyes kereső, vagy életét Isten nélkül akarja berendezni.

Életem nagy részében olyan helyen laktam és lakom, ahol a parókia és a templom vagy kápolna egybe van építve. Már csak ezért is jól ismerem az üres templom látványát, amit rendszeren mindig az élet megindulása követ: az egyházi kirakja az énekszámot, valamelyik testvér hozza a virágot, a kántor előkészíti a kottáit, az énekkar beénekel, és lassan szállingóznak a hívek. Ugye sokan fel tudjuk idézni a halk duruzsolást, egymás barátságos köszöntését, az énekeskönyv kézbevetését. Most nem tehetjük ezt. Részt vehetünk viszont otthonunkban istentiszteleten, bekapcsolódva a közvetítésbe. Ha lehet, ilyenkor legalább egy rövid időre szüneteltessük a hírek böngészését, és kapcsolódjunk be ebbe a lelki közösségbe.

Van, aki szerint Isten büntetése, hogy üresek most a templomok. A járvány persze összefügghet egyes emberek felelőtlenségével és globális bűnökkel, magam mégsem büntetésnek, hanem próbatételnek tartom ezt a helyzetet. Nem büntetésnek, hiszen hitünk középpontjában az áll, hogy Isten, Krisztus keresztje és feltámadása által szerető Atyánk-ká lett.

Valljuk meg: sokszor nem kell koronavírus ahhoz, hogy elárvultak maradjanak a szent helyek, üresen a templompadok. Gyökössy Endre egy írása egy papról szól, aki kétségbeesve tapasztalja, hogy egyre kevesebben járnak a hívei, és a végén kiürül a templom. Ebben a drámai helyzetben kiül a templom mellé, és onnan nézi a falut. Nem az embereknek beszél Istenről, hanem az Úrnak az emberekről. Végigimádkozza a falut. Istennel beszélget a házasságtörőről, az ügyeskedőről, a betegről, a boldogtalanról, és ezt tudja mondani: Könyörülj és irgalmazz nekik! Aztán megtörténik a csoda. Mivel helyreállt az ő Isten-kapcsolata, megfelelő időben immár hitelesen tud Istenről az embereknek beszélni, akik — ahogy mondják — megfényesednek a szavaitól.

Ezért először hadd szóljak most azokhoz a lelkipásztorokhoz — férfiakhoz és nőkhöz, fiatalokhoz és idősekhez —, akik nem tarthatnak hagyományos istentiszteleteket. Egyrészt boldog vagyok, hogy a leleményes szeretet jegyében milyen sokféle módját megtaláljátok annak, hogy az igét megszólaltassátok, legépelet és a hívek postaládájába bedobott vagy e-mail címükre kiküldött áhítatok, telefonos lelkigondozás, vagy éppen online-istentiszteletek formájában. Másrészt hadd kérjek tőletek valamit: mindenekeelőtt az Isten elé vigyétek híveiteket imádságban, hogy aztán az ő üzenetét, vigasztaló szavát tudjátok az egész gyülekezetnek, és különösen is a bajba jutottaknak továbbadni.

Másodikként mindenkihez szólok immár. Ilyenkor, a próbatétel idején juthatunk el arra a felismerésre, hogy milyen sok erő rejlik a hívek összetartásában. Ezt fogalmazza meg *Közösség* című művében Dietrich Bonhoeffer német teológus: „Ha a mai napig közösségben élhettünk más keresztényekkel, áldjuk Isten szívünk mélyéből, adjunk hálát térden állva, s ne feledjük: kegyelem, csakis kegyelem, ha még ma is keresztény testvéreink társaságában élhetünk”.

Meggyőződésem: Isten ma is adja nekünk a kegyelem ajándékát. Ebben a helyzetben vigasztalást jelenthet egy-egy telefonhívás, a közös ima, egy elektronikus levél. Különösen is törődnünk kell a magányosokkal, az idősekkel és a betegekkel. S ha így létre tudjuk hozni a közösség kisebb köreit, akkor megtanulunk vágyódni arra a közösségre, amelybe Isten hívja a szétszóratásból az ő népét, és amely istentiszteleti közösséget belátható időn belül majd újra megélhetünk.

Dr. Fabiny Tamás evangélikus elnök-püspök

Hírlevelünkbe a május havi áhítatokat

Lukács Tamás

nyugalmazott baptista lelkipásztor

írta

A hit hősei egykor és ma

„És mit mondjak még? Hiszen kifogynék az időből, ha szólnék Gedeonról, Bárákról, Sámsonról, Jeftéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról. Ezek hit által országokat győztek le, igazságot szolgáltattak, ígéreteket nyertek el, oroszlánok száját tömték be, tűz erejét oltották ki, kard élétől menekültek meg, betegségből épültek fel, háborúban lettek hőökké, idegenek seregeit futamították meg. Asszonyok feltámadás révén visszakapták halottaikat. Másokat viszont megkínóztak, akik nem fogadták el a szabadulást, hogy dicsőségesebb feltámadásban legyen részük. Ismét mások megszégyenítések és megkorbácsolások próbáját állták ki, sőt még bilincseket és börtönt is. Megkövezték, szétfűrészelték, kardélre hányták őket; juhok és kecskék bőrében bujdosnak nélkülözve, nyomorogva, gyötrődve azok, akikre nem volt méltó a világ; bolyongtak pusztákban és hegyeken, barlangokban és a föld hasadékaiban.” (Zsid 11,32-38)

Amikor az emberi életet veszélyeztető erők nyilvánvalóan rászabadulnak az emberiségre, fokozottan is láthatóvá válik, mennyire szükségünk van Isten mentő és oltalmazó szeretetére. A hívő ember Istenhez kiált, és belé vetett bizalommal néz szembe a veszedelemmel. Azonban Krisztus hívő embere sem tudhatja előre, mit, milyen mértékben enged meg az Úr az életében. Saját testi épsége kérdésében sem állítja, hogy sérthetetlen. Emberi igényünk éppenséggel meglenne arra, hogy Urunk megkíméljen bennünket, és teljes biztonságot adjon nekünk, híveinek. Viszont ő ide helyezett, és ma itt vagyunk e világ nagy hajójában együtt azokkal, akik nem ismerik Istent. Ide szól a megbízatásunk, tehát érintettek vagyunk.

Ha Krisztus a maga híveit mentesítené a világra áradó veszedelmek alól, akkor kinek a magatartása és hűsége mutathatná fel az embereknek Krisztust, vele és benne a megmentő isteni hatalmat? Ki vinne bátorító szavakat, célt, irányt mutató üzenetet, szolgáló szeretetet a szenvedőknek? Tárgyilagos gondolkodással érthetjük meg, hogy a betegségeket, rágalmozásokat és bántalmazásokat is vállaló hit embere lehet az az eszköz, akinek személyes története Istenről, gondviselésről, imameghallgatásról, az isteni jelenlétről tanúskodik. Igazán akkor válhat hasznossá Krisztus hű tanúja, ha ott van a szenvedéseivel, félelmeivel küzdő tömegekkel, és saját életével bizonyítja, hogy lehet másként is — Istenre nézve — eljárni a bajban, és nem úgy mint ami világban megszokott.

Isten múltbéli hithősöket is megmutat, hogy az ő példájuk által elénk rajzolja Krisztus-hitünkre alapozódó szolgálataink és küldetésünk dimenzióit.

Mutat olyan kiválóságokat, akik hősiességükkel elviselték a szenvedéseket. Szenvedtek, nem azért, mert nem lett volna lehetőségük elhárítani a bajt, betegséget, vagy éppen az ellenük irányított támadásokat, hanem mert nemes céljuk elérésének érdekében a szenvedés útján kellett végig haladniuk, és ezt megtették.

Mások életpéldáját is elénk rajzolja, olyanokat, akik isteni erők megnyilvánu-

lásaival éltek. Isten erejével hatalmas tetteket hajtottak végre. Rettenthetetlen hősiességgel harcoltak meg harcaikat, nem félve a túlerőtől, sem alattomos cselvetésektől. Ezek a hősök nem saját hasukért, nem vagyonért, nem karrierért küzdöttek, nem is emberi divatcélokat követtek, hanem Istenre néztek, és Isten céljaival azonosulva éltek, és az ilyen élet hősies küldetésévé nemesedett.

A Biblia olyan nemes lelkű hősöket állít példaként elé — e sokféle nyomorúságban vergődő világban élő —, gyermekei elé, akiket egyszerűen és pontosan így jellemez: „*akikre nem volt méltó a világ*”. Érzékelteti belső értékeit, és megmutatja e világi fogadtatásukat, azt, hogy miként éltek az ellenséges erők szorításában ezekkel az értékekkel. Olyan konfliktushelyzetekben mutatták fel Istenbe, Krisztusba vetett rendíthetetlen hitük példáját, melyekben mások kétségbe esve, célt, irányt veszítve sodródtak.

BILLY GRAHAM idéz MOODYTÓL, aki a hit háromféle változatát mutatja meg (*Szemeim a hegyekre emelem*). Itt a hitnek három esetéről beszél: a küzdő, a kapaszkodó és a megnyugvás állapotában jutott hitről. Az ábrázolásban a vízben fuldokló, második esetben a mentőcsónakban kapaszkodó és a harmadikban csónakban kényelmesen elhelyezkedő ember állapotával ábrázolja a hit változásait.

Lehet, alapigénk még egy negyedik hitbeli állapotot is ismer: ez a többi fuldoklóért küzdő hit. Olyan hívő embert kell itt látnunk, aki végigjárta hite erősödésének stációit, és eljutott arra a pontra, amikor már nem (kizárólag) önmaga körül forognak gondolatai, hanem nyughatatlan erők, indulatok készítetik tettekre más bajba jutott emberekért. Istenre néz, és az elveszett emberekért aktivizálódik.

Ne gondoljuk, hogy a hit hősei koruk ünnepelemberei voltak. Egyszerűen indítékaik ismeretének hiánya, máskor félreértések, bizalmatlanság, nem ritkán féltékenység, rosszakaratú gyanúsítgatások, életüket fenyegető támadások érték őket. Ilyeneket kaptak azért, mert Istenre nézve éltek ott és akkor, ahol és amikor az emberek nem akartak Isten igazságáról és rendelkezéséről hallani. E hősök ilyen körülmények között álltak helyt és végezték szolgálatukat.

Ma egy világjárvány szorongató ölelésében vagyunk. Látunk olyanokat, akik megkeményedett szívvel, dacosan fogadják mindezt. „*Majd legyőzzük. Nem kell Isten segítsége!*” — mondják. És mivel leginkább csak magukra néznek, a nyomorúságban levő tömegeket nem is látják. Pedig „*Minden időben szeret, aki igaz barát, és testvérül születik a nyomorúság idejére.*” (Péld 17, 17)

Csodálatosak azok az emberek, akik zűrzavar, fejetlenség, káosz idején is a helyükön vannak, irányt tartva, rendíthetetlen hűséggel élnek. Életük példa, bátorítás a megzavart, megzavarodott társaik számára, helytállásuk Isten mentő szeretetét hozza emberközelbe. A Krisztus-hit emberei rendeltettek arra, hogy tetteikkel, hitbeli helytállásukkal az isteni mentő szeretet hatalmát tegyék láthatóvá akkor is, amikor a világban rosszul mennek a dolgok.

Ma is vannak ilyen hithősök. Társaink ők, nem kevesen. Tisztelegjünk előttük és adjunk hálát értük!

A hitnek erre a különleges útjára rendelt mindannyiunkat is az Úr.

Kedves Testvéreink!

Havi hírlevelünkbe, amely számos felekezet gyülekezeteibe, gyülekezeti tagságának körébe jut el elektronikus úton, szeretettel várjuk ökumenikus tárgyú híreiket, beszámolóikat!

Egyúttal felhívjuk kedves figyelmüket, hogy a hírlevél e-mailben továbbküldhető, illetve, ha van olyan ismerősük, aki havonta szeretné megkapni a hírlevelet, akkor a MEÖT e-mail címére (oikumene@meot.hu) küldött levélben adják meg az e-mail címet, és a következő hónaptól eljuttatjuk a hírlevelünket!

*Testvéri szeretettel:
„Az Úr közel!” hírlevél szerkesztői*